

GLOBÁLNY FENOMÉN
CALLIE HART

Quicksilver

CALLIE
HART

2025

Táto kniha je beletristické dielo. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta, udalosti a príhody sú buď výsledkom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými žijúcimi alebo mŕtvymi osobami, udalosťami alebo miestami je úplne náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v akejkoľvek forme, akýmkoľvek elektronickými alebo mechanickými prostriedkami, vrátane systémov na ukladanie a vyhľadávanie informácií, bez písomného súhlasu autora, s výnimkou použitia krátkych citácií v recenzii knihy.

Copyright: © 2024 QUICKSILVER by Callie Hart

All rights reserved

Translation © 2025 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design: © Callie Hart

Cover Images © Shutterstock, Dreamstime, Envato

Cover Copyright, map and illustrations © Hachette Book Group Inc.

Dust Cover Design © Iveta Kristelová

Inside Images Design © Iveta Kristelová

Edges Images © Depositphotos, Shutterstock

Slovak Edition: © 2025 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-161-1

ISBN 978-80-8247-162-8 PDF

ISBN 978-80-8247-163-5 EPUB

ISBN 978-80-8247-164-2 MOBI

*Pre tých, ktorí žijú svoje nočné mory,
aby iní mohli mať svoje sny.*

Quicksilver

NIKDY NEZABUDNITE...

PRÍŠERÁM

SA NAJLEPŠIE DARÍ

V TME.

ZAPAMÄTAJTE SI VŠETKO,

ČO STE SI TU

PREČÍTALI.

PRIPRAVTE SA

NA VOJNU!

SPRIEVODCA VÝSLOVNOSŤOU

Ľudia

Saeris – Sejris

Rusarius – Rusárius

Omnamshacry – Omnemšakry

Iseabail – Išabhail

Belikon – Belakon

Oshellith – Oušalit

Taladaius – Teladajas

Daianthus – Dajantas

Lorreth – Loret

Balquhiddier – Balkider

Te Lèna – Tejléna

Danya – Denja

Miesta

Zilvaren – Zilvaren

Yvelia – Avalia

Cahlish – Kališ

Sanasroth – Sanasrot

Gilarien – Galarijan

Lissian – Lisijan

Ammontraíeth – Amontrajet

Omnamerrin – Omnamirin

VÝSTUP NA VRCHOL

„Viete, naozaj nie je potrebné všetko toto *násilie*...“

V meste Zilvaren bolo všeobecne známe, že klamať strážcovi znamená smrť. Vedela som to z vlastnej skúsenosti a bolestným spôsobom, ktorý väčšina ostatných Zilvarenčanov nepoznala. Takmer na deň presne pred rokom som videla, ako jeden z kráľovniných mužov odetý do otlčeného zlatého brnenia vypitval môjho suseda za to, že klamal o svojom veku. A ešte predtým, a to bolo oveľa horšie, som mlčky stála na ulici, keď mojej matke podrezali hrdlo a do slnkom rozpáleného piesku sa vyliali prúdy horúcej sedliackej krvi.

Keď mi teraz krk zovrela ruka príťažlivého strážcu, ktorého nádherná gravírovaná rukavica odrážala odlesky dvojice slnäk nad hlavou ako zlaté zrkadlo, bolo zázrakom, že som sa neotvorila a nevydala zo seba svoje tajomstvá ako kus prezretého ovocia. Jeho kovové prsty sa mi zabárali hlbšie do hrdla.

„Meno. Vek. Okrsok. Vyplň to. Občania z nízkych vrstiev nesmú do Centra,“ zavrčal.

Podobne ako väčšina miest, aj Zilvaren, veľká a žiarivá bašta severu, bol vytvorený v tvare kolesa. Okolie vonkajších hraníc mesta rozdeľo-

vali rôzne špice, hradby určené na to, aby udržali ľudí v ich mestských častiach. Týčili sa päťdesiat metrov do výšky nad chatrčovými mestami a pretekajúcimi kanálmi.

Strážca so mnou netrpezlivo zatriasol.

„Odpovedaj! Rýchlo, dievča, inak ťa pošlem priamo piatou bránou pekla.“

Voľne som nahmatala jeho rukavicu. Nemala som ani zďaleka dosť síl na to, aby som prelomila jeho zovretie. Usmiala som sa, prevracajúc oči k oblohe bielej ako kosť.

„Ako ti mám povedať... čokoľvek, keď... nemôžem... doriti... dýchať?“

Strážcove tmavé oči vreli zúrivosťou. Tlak na moju dýchaciu trubicu ešte zosilnel.

„Máš predstavu, ako horúco je dole v palácových celách počas zúčtovania, zlodejka? Žiadna voda. Žiadny čistý vzduch. Zápach hnijúcich mŕtvol stačí na to, aby sa najvyšší kat povracal. Do troch hodín budeš mŕtva, pamätaj na moje slová.“

Palácové cely *predstavovali* niečo, nad čím je potrebné sa vážne zamyslieť. Už ma raz pri krádeži chytili a poslali ma tam na osem minút. Osem minút stačilo. Byť uväznená v hnisajúcom vrede pod palácom Nesmrteľnej kráľovnej pod zemou počas zúčtovania, keď boli slnká, Balea a Min, najbližšie a popoludňajší vzduch sa chvel horúčavou, by nebola zábava. A okrem toho, potrebovali ma *nad* zemou. Ak by som sa do súmraku nevrátila do kováčskej vyhne, dohoda, ktorú som včera večer celé hodiny vyjednávala, by padla. Žiadna dohoda znamenala žiadnu vodu. Žiadna voda znamenala, že ľudia, na ktorých mi záležalo, budú trpieť.

Hoci ma to rozčuľovalo, podriadila som sa.

„Lissa Fossick. Dvadsaťštyri. *Slobodná*.“ Žmurkla som naňho a ten bastard ma stisol silnejšie. Tmavé vlasy a modré oči neboli v Striebornom meste bežné, *zapamätal* by si ma. Vek, ktorý som mu uviedla, bol skutočný, rovnako ako môj žalostný romantický stav, ale meno, ktoré som mu poskytla, nie. Moje *skutočné* meno? To som v žiadnom

prípade nechcela odovzdať bez boja. Ten bastard by sa posral, keby si uvedomil, že má v rukách *tú* Saeris Fane.

„Okrsok?“ chcel vedieť strážca.

Živí bohovia. Taký vytrvalý. Bude si priať, aby sa na to nikdy nepýtal.

„Trojka.“

„Tre...“ Strážca ma strčil na rozpálený piesok. Prehriate čiastočky mi popálili zadnú časť hrdla, keď som ich náhodne vdýchla. Ďalší nádech som už urobila cez rukáv košeľe, ale odfiltrovanie piesku takýmto spôsobom nestačilo. Pár zrníčok si vždy prerazilo cestu cez látku. Strážca sa zapotácal. „Obyvatelia tretieho okrsku sú v karanténe. Trest za opustenie okrsku je... je...“

Za opustenie Tretieho okrsku *nebol* žiadny trest, nikto to ešte nikdy predtým neurobil. Tí, ktorí nemali to šťastie, že sa ocitli v špinavých zadných alejach a smradľavých bočných uličkách môjho domova, zvyčajne zomreli skôr, ako mohli *pomyslieť* na útek.

Hnev strážcu, ktorý stál nado mnou, sa zmenil na strach. Vtedy som si všimla malé morové vrečko, ktoré mu viselo na opasku a uvedomila som si, že podobne ako tisíce iných v Zilvarene je Veriaci. Zapotácal sa panikou, zdvihol nohu a podrážku topánky mi vrazil do boku. Bolesť mi ukradla dych. Nadvihol topánku, aby ma kopol znovu. Toto zďaleka *nebol* môj prvý výprask. Dokázala som zniesť kopance rovnako dobre ako hocijaký utláčaný podvodník, ale dnes popoludní som nemala čas vyhovieť fanatickým stúpencom Madry. Musela som niekde byť a čas sa mi krátil.

Rýchlym obratom a výpadom dopredu som chytila strážcu tesne pod kolenom. Tam ho nechránilo jeho ťažké zlaté brnenie. Slzy prišli rýchlo. Boli horúce. Uveriteľné. Podala som solídny výkon, ale na druhej strane, mala som veľa praxe.

„Prosím, brat môj! Neposielaj ma späť. Ak to urobíš, zomriem. Celá moja rodina už len chrčí.“ Pre efekt som si odkašľala. Suché zakašľanie vôbec neznelo ako vlhký hustý kašeľ niekoho takmer mŕtveho, ale strážca pravdepodobne ešte nikdy nevidel niekoho nakazeného.

S otvorenými ústami s hrôzou hľadel na miesto, kde som mu rukou zovrela materiál jeho nohavíc.

O sekundu neskôr mi hrot jeho meča prebodol košeľu priamo medzi prsiami. Stačilo trochu zatlačiť na rukoväť jeho zbrane a bola by zo mňa len ďalšia mŕtva zlodějka, ktorá vykrváca v uliciach Zilvarenu. Napadlo mi, že to urobí. On však spracúval situáciu a uvedomil si, čo bude musieť urobiť ďalej, ak ma zabije. Mŕtvych nechávali hniť na uliciach ostatných okrskov, ale na stromami lemovaných listnatých chodníkoch Centra to bolo iné. Dobre situovaná elita Zilvarenu možno nedokázala zastaviť piesok prenášaný horúcimi západnými vetrami, ale netolerovala by, aby sa chorá morová krysa nevhodne rozkladala na jednej z *ich* ulíc. Ak by ma tento strážca zabil, musel by sa hneď zbaviť môjho tela. A podľa výrazu jeho tváre sa na túto nebezpečnú úlohu nechcel podujat. Vidíte, ak som bola z Tretieho okrsku, potom som bola oveľa nebezpečnejšia ako bežný, obyčajný každodenný vrecár. Nie, bola som *nákazlivá*.

Strážca si strhol z ruky, ktorou ma napoly uškrtil, kus brnenia a rukavicu, a pustil ich do piesku. Vyleštený kov pri dopade na zem zabnel. Spieval mi v ušiach a presne vtedy sa všetky moje plány rozplynuli. Prichytili ma, ako kradnem malý kus pokrúteného železa zo stánku na trhu. Zvážila som šance. To riziko za to stojí. Malý ingot mi prinesie slušný zisk. Ale toto? Toľko vzácného kovu hodeného na zem, akoby nič neznamenal? Tomu som nemohla odolať.

Pohybovala som sa rýchlosťou, ktorú strážca nečakal. Rýchlym, výbušným manévrom som sa vyrútila dopredu a chytila kus brnenia. Z tých dvoch ten väčší. Rukavica bola ohromujúca, zručne vyrobená skutočným majstrom. Drobné krúžky zlata boli spojené do slučky a bolo notoricky známe, že nimi neprenikla ani čepeľ, ani mágia. A tá váha brnenia, solídne množstvo zlata, ktoré tvorilo kus zbroje... nevedela som si predstaviť, že by som ešte niekedy držala v rukách také množstvo zlata.

„Stoj!“ Strážca sa na mňa vrhol, ale bolo neskoro. Kovovú rukavicu som už mala v ruke. Nasadila som si ju na zápästie. Šprintovala som k múru Centra tak rýchlo, ako ma len nohy dokázali niesť.

„Zastavte to dievča!“ Strážcov krik sa odrazil od vydláždeného nádvorja. Jeho príkaz sa hlasno ozýval, ale nikto ho neposlúchol. Dav, ktorý sa zhromaždil, aby sledoval toto divadlo, keď ma prvýkrát chytil, sa rozutekal ako vystrašené deti vo chvíli, keď som vyslovila: *Trojka*.

Pred prijatím do stráže kráľovnej Madry prešiel každý regrút náročným výcvikom. Tí, ktorých vybrali do vyčerpávajúceho osemnásťmesačného programu, boli opakovane napoly utopení a prostredníctvom všetkých druhov bojových umení zaznamenaných v zaprášených mestských knižniciach z nich vytĺkli všetok cit. Keď skončili, dokázali zniesť nepredstaviteľné množstvo bolesti a ovládali svoje zbrane do takej miery, že boli v boji neporaziteľní. Boli to stroje. V kasárňach, na cvičisku, by som proti plne vycvičenému strážcovi nevydržala ani štyri sekundy. Hrdosť kráľovnej Madry si vyžadovala, aby boli jej strážcovia najlepší z najlepších. Ale Madrina pýcha bola hladná a celkom nenásytná. Jej muži museli byť nielen najlepší. Museli aj najlepšie *vyzerat'* a strážcovo brnenie nebola ľahká vec. Áno, na cvičisku by ma ten zmrd, ktorý ma prichytil pri krádeži železa, v krátkom čase porazil. Ale my sme neboli na cvičisku. Boli sme vonku v Centre, toto bolo zúčtovanie a ten úbohý bastard bol stiahnutý v celej tej slávnostnej zbroji ako moriak počas sviatku.

Nedokázal šprintovať, zaťažený všetkým tým kovom.

Nedokázal ani bežať.

Rozhodne nedokázal *liezť*.

Vyrazila som smerom k východnému múru. Hýbala som rukami a nohami tak rýchlo, ako mi to moje boľavé telo dovoľovalo. Vyskočila som do vzduchu a tvrdo som dopadla na rozpadávajúci sa pieskovec. Pri náraze mi unikol kyslík z pľúc.

„Au, au, *au*.“ Mala som pocit, akoby vzal Elroy z kováčskej vyhne kladivo a švihol mi ním priamo do brucha pod rebrami. Neodvážila som sa myslieť na modriny, s ktorými sa ráno zobudím... za predpokladu, že sa naozaj *zobudím*. Na to nebol čas. Strčila som prsty do úzkej medzery medzi mohutnými pieskovcovými blokmi, zaťala zuby

a ťahala sa hore. Nohami som sa snažila zachytiť o nejaký výbežok. Našla som ho. Ale moja pravá ruka...

Tá bohmi prekliata rukavica.

Taký *hrozný* dizajn.

Zlato zacinkalo, ozvena kovu bola ako pieseň sirén, keď som ním udrela o stenu a snažila sa zachytiť niečoho, čo by mi pomohlo vytiahnuť sa hore. Moje prsty, šikovné, štíhle, stvorené na odomykanie zámkov, otváranie okien, strapatenie Haydenových hustých vlasov, by nestačili, keby som nemohla ohnúť zápästie. A to som nemohla.

Doriti.

Ak som chcela žiť, musela som odhodiť rukavicu. Bola to však nezmyselná myšlienka. Rukavica vážila takmer dve kilá. Dve *kilá* kovu. Nemohla som od nej len tak odísť. Táto rukavica bola viac než len kus ukradnutého brnenia. Bolo to vzdelanie môjho brata. Jedlo na tri roky. Lístky zo Zilvarenu na juh. Tam, kde boli vetry zúctovania, ktoré bičovali vysušené pahorky, o dvadsať stupňov studensšie ako tu v Striebornom meste. Zostalo by nám dosť peňazí na kúpu malého domu, keby sme chceli. Nič prepychové. Len niečo odolné voči počasiu. Niečo, čo by som mohla prenechať Haydenovi, keď, nie *ak*, ma strážcovia nakoniec dostanú.

Nie, zahodiť túto rukavicu by znamenalo prísť o niečo oveľa cennejšie ako život. Stálo by ma to nádej, a tej sa nechcem vzdať. To by som si skôr vytrhla rameno.

Tak som sa pustila do práce.

„Nebud' smiešne, dievča!“ zakričal strážca. „Spadneš ešte skôr, ako prejdeš polovicu cesty!“

Ak by sa strážca vrátil do kasárni bez rukavice, malo by to následky. Netušila som aké, ale určite nie pekné. Bolo mi jedno, či tomu zmrdovi odrežú ruky a zahrabú ho až po krk do piesku, aby sa upiekol v horúčave zúctovania. Išla som domov.

Boleť mi spievala z končekov prstov, stúpala hore rukou ako ohnivé lano, páčila ma v ramene, keď som sa ťahala dohora, kopala nohami,

skákala po stene. Mierila som na časť kameňa, ktorá vyzerala zvetralo, ale stabilne. Aspoň tak stabilne, ako som len mohla dúfať. Ak ste dali vetru dosť času, zožral v tomto meste všetko. Do Zilvarenu zabáral svoje zuby už tisíce rokov. Pieskovec bol klamlivý. Stavby a múry mesta vyzerali silné, ale ani zďaleka také neboli. Bolo známe, že v minulosti jeden silný kopanec vedel zrútiť celú budovu. Nebola som príliš ťažká, ale to nebolo dôležité. Riskovala som život a zdravie tým, že narazím do muriva.

Keď som plávala vzduchom, zovrelo mi žalúdok... a keď som sa uderila o múr, stisol sa ako päť. Adrenalin mi prenikol do krvi, keď sa naraz stali tri zázraky.

Prvý: múr vydržal.

Druhý: ľavou rukou som sa chytila dokonalého zachytneho bodu.

Tretí: *nevyklbilo* sa mi rameno.

Krok. Krok. Krok...

DORITI!

Srdce sa mi zaseklo v hrdle, keď sa mi podrážka ľavej nohy zošmykla po stene a celé telo sa mi rozhojdalo.

Ticho podo mnou prerušilo jemné ženské zalapanie po dychu. Myslím, že som predsa len *mala* nejakých divákov.

Nepozrela som sa dole.

Chvíľu trvalo, kým som sa upokojila. Po pár napäto vyslovených nadávkach som sa cítila dostatočne sebaisto, aby som sa mohla znova nadýchnuť.

„Dievča! Zabiješ sa!“ zakričal strážca.

„Možno. Ale čo ak nie?“ zakričala som späť.

„Potom si aj tak premárnila čas! V celom tomto meste nie je ani jeden priekupník taký hlúpy, aby kúpil kúsok ukradnutého brnenia.“

„Ale, no tak. Myslím, že možno ich pár poznám!“

Nepoznala som. Bez ohľadu na to, aké napäté boli pomery, bez ohľadu na to, koľko rodín hladovalo a umieralo, ani jeden obyvateľ Zilvarenu by sa neodvážil predať niečo také nebezpečné, ako bola rukavi-

ca, ktorú som mala zastrčenú na predlaktí. Na tom však nezáležalo. Nechcela som ju predať.

„Už ťa viac nebudem naháňať. Máš moje slovo. Zahod' rukavicu a ja ťa pustím!“

Vybuchla som smiechom. A to vraj strážcovia nemajú zmysel pre humor. Tento bol zasraný komediant.

Ďalší skok. Ďalší omračujúci náraz bolesti. Vypočítala som si trajektóriu, ako najlepšie som vedela a zakaždým som sa snažila zamieriť na najmenej prepadnutý úsek skaly. Keď som sa konečne ocitla dostatočne vysoko nad ulicami Centra, dovolila som si chvíľu na to, aby som sa spamätala. Keby som si brnenie presunula na druhé zápästie, spadlo by mi? A čo je dôležitejšie, dokázala by som sa počas toho pridržať steny slabšou rukou? Bolo tu príliš veľa premenných, ktoré bolo treba vypočítať, a málo času na to, aby som to stihla.

„Ako si myslíš, že sa dostaneš na druhú stranu, dieťa?“

Dieťa? Ha! Ten bastard mal ale drzosť. Jeho krik bol teraz tlmenejší. Bola som pätnásť metrov vysoko. Dost, aby som dovidela na vrch múru. Dostatočne vysoko nad ulicou, aby mi pri pohľade dolu vyrazil na zátylku studený pot.

Strážca upozornil na dobrú vec. Zísť dolu z múru bude rovnako nebezpečné ako naň vyjsť, ale fackovací panák Nesmrteľnej kráľovnej tam dole sa narodil v dobrom domove. Vyrástol v Centre. Jeho rodičia v noci nezamykali dvere. Tomuto mužovi nikdy ani *nenapadlo* pokúsiť sa preliezť múry, ktoré ho chránili pred nevďačnou infekčnou chamradou na druhej strane. Polovicu života som strávila behaním po týchto múroch, prešmykovaním sa z jedného okrsku do druhého, hľadaním ciest na miesta, kde som nemala čo hľadať.

Bola som v tom dobrá.

Navyše, bola to *zábava*.

Zvyšok šplhania som zvládla pod dve minúty. Rukavica narazila do malej kopy piesku nahromadenej pozdĺž vrchu múru. Vyštverala som sa nad rímsu. Čiastočky kremeňa v piesku začali vibrovať, chveli sa vo vzduchu milimeter nad pieskovcom, keď zlato ožívalo.

Stuhla som, vzduch v pľúcach sa mi zastavil. Zaskočilo ma to.

Nie, nie tu. Nie teraz...

Rukavica zašepkala a rýchlo sa rozkývala, keď som si rozkročmo sadla na múr. Čiastočky kremeňa stúpali hore, hore, hore.

Ona nás vidí.

Ona nás cíti.

Ona nás vidí.

Ona nás cíti.

Ona...

Pritlačila som ruku na rukavicu a kus ukradnutého brnenia stíchol. Trblietavé zrnká kremeňa spadli späť do piesku.

„Nájdem ťa, dievča! Prisahám! Zahod' tú rukavicu alebo si urobíš nepriateľa na celý život!“

Nakoniec sa to stalo. V strážcovej žiadosti sa objavil náznak paniky. Pravda o situácii ho dostihla. Nechystala som sa padnúť na smrť. Ani som nemienila náhodou pustiť brnenie, ktoré znechutene hodil na zem, keď si uvedomil, že sa dotkol morovej krysy.

Prešmykla som sa mu pomedzi holé prsty a on s tým nemohol nič urobiť. Mohol len vykrikovať hrozby na ducha na oblohe. Pretože som už bola preč. Ten idiot dole nie je prvým nepriateľom z Madriných mužov. Už mu nevenujem ani myšlienku. Oveľa viac ma zaujímali všetky tie neuveriteľné veci, ktoré som sa chystala vykúzliti s jeho pôsobivou rukavicou.

Najprv som však plánovala roztaviť túto úžasnú vec.

2

SKLÁR

„Nie. V žiadnom prípade. Nie tu. Nie v mojej peci.“

Elroy na mňa zazeral, akoby som bola štvorhlavý had a nevedel, ktorá z mojich hláv ho zasiahne ako prvá. Starého pána som rozčúlila už miliónkrát, milión rôznymi spôsobmi, ale tento nesúhlasný pohľad bol niečo nové. V jeho výraze sa miešalo sklamanie a strach. Chvíľu som pochybovala o svojom rozhodnutí priniesť zlato do vyhne.

Kam inam by som ho však vzala? Podkrovie nad krčmou, kde sme s Haydenom spali posledných šesť týždňov, bolo zamorené švábmi a smrdelo horšie ako jazvečí brloh. Našli sme cestu do Mirage cez poškodenú časť v popraskanej bridlicovej streche. Boli sme ticho, keď sme sa tam vkradli spať medzi zhnité, dávno zabudnuté debny od vína a moľami prežraté stohy ťažkého zloženého plátna. Nikto nás zatiaľ neobjavil. Neboli sme však hlúpi. Bolo len otázkou času, kedy nás odhalia a majitelia verejného domu nás vytasenou čepelou z podkrovných priestorov vyženú. Nemali by sme čas pozbierať si naše veci. A vlastne, okrem oblečenia sme *nemali* žiadne veci. Schovávať tam rukavicu by bolo bláznovstvo. Elroyova dielňa bolo jediné miesto, kam

som ju mohla vziať. A okrem toho, potrebovala som použiť pec. Nemala som na výber. Ak by som kov neroztavila a nevyrobila z neho niečo iné (prekliato *veľmi* rýchlo), rukavica by bola mlynským kameňom na mojom krku. Skončila by som mučením a smrťou.

„Už aj tak je dosť zlé, že som pred hodinou musel Jarrisovi Wadeovi povedať, že si tu nebola. Bol rozzúrený. Povedal, že si porušila nejakú obchodnú dohodu. A potom sa tu zrazu objavíš s *tou* vecou. Čo si si, dopekla, myslela?“ Zúfalstvo, ktoré pretkávalo Elroyov hlas, ma prinútilo ľutovať, že som mu rukavicu ukázala. „Prečo si ju vôbec vzala? Budeme tu mať Madrine zmiije, budú to tu prečesávať a pátrať po nej. Keď ňa nájdú, stiahnu z teba kožu priamo na námestí, aby to všetci videli. Hayden bude hneď vedľa teba. A ja? Ja? Aj keby mi *uverili*, že s tým nemám nič spoločné, už len preto, že som tú vec vôbec pustil pod svoju strechu, ma pripravia o ruky. Ako sa mám živiť bez rúk, ty hlúpe, *hlúpe* dievča?“

Elroy obchodoval so sklom. S množstvom piesku, ktoré mal hneď poruke, sa stal najlepším sklárskym a sklenárskym majstrom v celom Zilvarene. Len tí, ktorí žili v Centre, boli dosť bohatí na to, aby si mohli dovoliť okná. A boli zas aj ľudia, ktorí žili v Trojke a hľadali iné predmety, ktoré sa dali vytvoriť v peci. Kedysi Elroy vyrábala nelegálne zbrane pre skupiny rebelov, ktoré bojovali, aby zvrhli Madru. Drsné meče z kúskov železa, ale najmä nože. Dýky boli kratšie a stačilo na ne menej ocele. Aj keď bolo surové železo najhoršej kvality, stále sa dalo vybrúsiť tak ostro, aby poslalo človeka za bohmi. No ako roky plynuli, život vzbúrenca vo vnútri sa stal neudržateľným.

Čerstvé potraviny sa nedali zohnať. Deti si na uliciach navzájom vyškrabávali oči kvôli kúsku starého chleba. Jediný spôsob, ako prežiť v Treťom okrsku, bol teraz výmenný obchod... alebo šepkanie tajomstiev o susedoch do uší strážcov. Ak obyvateľ Tretieho okrsku nebol mŕtvy alebo neumieral, bol hladný. No a vyhľadovaný človek povie čokoľvek, len aby utíšil bolesť prázdneho brucha. Po priveľkom počte prípadov, ktoré sa nedali spočítať, keď sme mali na mále, Elroy vyhlásil, že už nebude viac kuť svoje zlovestné dýky tenké ako ihlice a tiež

povedal, že už ani ja nie som vítaná, aby som ich kula v jeho ohniskách. Mali sme byť sklármi a nič viac.

„Som zarazený. *Zarazený*. Nedokážem ani pochopiť...“ Starec neveriacky pokrútil hlavou. „Nedokážem si ani len predstaviť, na čo si myslela. Máš vôbec predstavu, akú skazu si nám zoslala na hlavy?“

Keď som bola malá, Elroy bol obrovský chlap. Legenda aj medzi tými najnebezpečnejšími zločincami, ktorí riadili Tretí okrsok. Vyšší ako väčšina, široký, svaly na chrbte napnuté pod prepotenou košelou. Bol silou prírody. Kamenný stĺp vytesaný z hory. Neústupčivý. Nezničiteľný. Až nedávno som začala chápať, že miloval moju matku. Po tom, čo ju zabili, som kúsok po kúsku sledovala, ako chradne, už nebol samým sebou. Stával sa tieňom. Tieňom muža, ktorý teraz stál predou mnou. Sotva som ho spoznávala.

Jeho mozoľnatá ruka sa zachvela, keď ukázal na vyleštený kov na stole medzi nami. Leskol sa ako hriech.

„Vezmeš si ju späť, presne to urobíš, Saeris.“

Unikol mi smiech.

„Zabudnutí bohovia a všetky štyri zasrané vetry vedia, že to *neurobím*. Nie po tom všetkom, čím som si prešla, aby som ju získala. Takmer som si zlomila svoj prekliaty krk...“

„Ja ti ho zlomím, ak tá vec do pätnástich minút nezmizne.“

„Myslíš si, že len tak prídem k stanovisku stráží a *odovzdám im ju*...?“

„Nebud' absurdná. Bohovia, *prečo* musíš byť taká absurdná? Znovu prelez stenu a hoď ju späť do Centra, keď Dvojičky zmiznú. Jeden z tých incestných bastardov ju nájde a bez rozmýšľania ju vráti strážcom. Ani si neuvedomia, akú má tá prekliata vec cenu.“

Začala som zuby, prekrížila si ruky na hrudi a snažila sa ignorovať vystupujúce rebrá pod látkou košeľe. Pokožka ma pichala od potu. Strácala som vodu, s ktorou som sa nemohla rozlúčiť. Svoj prídel vody som nechala ukrytý v stene v podkroví v Mirage. Nemohla som riskovať, že sa *ma* preň niekto pokúsi prepadnúť, kým som *ja* vykrádala vrecká. Vo vyhni bolo pekelné horúco ako zvyčajne...

Nedokázala som spočítať, koľkokrát som odpadla pri kováčskych mechoch. Netušila som, ako to Elroy vydržal. Na chvíľu som tomu mužovi vzdala úctu, ktorú si zaslúžil a zväžila som jeho požiadavku. A potom som snívala o tom, aký by mohol byť na pocit chladný vánok z juhu, bláznivá váha plného žalúdka a aká úžasná by mohla byť posteľ z peria, ako by mohla vyzeráť Haydenova budúcnosť... Moja náklonnosť k mužovi, ktorý kedysi miloval moju matku, sa zmenšila na bezvýznamnú.

„Nemôžem urobiť to, čo odo mňa žiadaš.“

„Saeris!“

„Nemôžem. Jednoducho nemôžem. Vieš, že takto nemôžeme ďalej žiť...“

„Viem, že bojovať o život tu je lepšie ako vykrváčať v zasranom piesku! To je to, čo chceš? Zomrieť na ulici pred Haydenom? Aby tvoje telo hnilo v priekope ako telo tvojej matky, smrdelo a dožali doň vrany?“

„ÁNO! Áno, *samozrejme*, to chcem!“ Udrela som pästou do stola a rukavica poskočila. Na stenách sa objavila dúhová kaskáda. „Áno, chcem zomrieť a zničiť Haydenovi život. *Tvoj* život. Chcem, aby sa zo mňa stalo divadlo. Chcem, aby ma všetci v okrsku poznali ako učnicu u sklára, ktorá bola dosť hlúpa na to, aby okradla Madrinu stráž a kvôli tomu ju zabili. *Presne* to chcem!“

Nikdy predtým som sa s Elroyom takto nerozprávala. Nikdy. Ale tento muž zažíval jednu stratu za druhou v rukách mestských stráží. Ľudí, ktorých miloval, vytiahli z postelí a popravili bez súdu. Jeho vlastný brat zomrel tesne predtým, ako som sa narodila, vyhľadávaný na smrť počas mimoriadne ťažkého roka, pretože Madra nepresunula žiadne potraviny z Centra do ostatných častí mesta. Pritom však najbohatší z kráľovniných ľudí naďalej usporadúvali prepychové večierky, obedovali exotické veci dovezené z pasienkov ďaleko za Haelandom, plnými dúškami pili drahé vzácne vína a whisky. Ľudia zo Zilvarenu celý ten čas hladovali na uliciach alebo sa posrali na smrť. Elroy bol svedkom tohto všetkého. Aj teraz, sám, ledva prežíval z týždňa na týždeň. Ak mu strážcovia nebúchali na dvere a nekontrolovali, či nevyrába zbrane, tak

ich vykopávali a lovili mýtických používateľov mágie, ktorí ani neexistovali. A on im to všetko dovolil. Len tam sedel a nič nerobil.

Vzdal to. A ani jedna časť môjho vnútra to nedokázala prijať.

Elroyovo ťažké obočie pretkávané sivou sa zvrátilo, oči mu potemneli. Chystal sa spustiť ďalšiu zo svojich tirád o tom, ako sa držať bokom od strážcov, ako na seba neupozorňovať, o tom, že oklamať na tomto mieste smrť je každodenným zázrakom, za ktorý každý večer ďakoval bohom pred tým, ako odpadol vo svojej nahovno posteli. Videl však, ako vo mne horí oheň, pripravený vymknúť sa kontrole a tentoraz ho to zastavilo.

„Vieš, že som bojoval. Bojoval som. Bojoval som rovnako, ako chceš bojovať teraz ty. Dal som do toho všetko, obetoval som aj poslednú vec, ktorá mi bola drahá, ale toto mesto je beštia, ktorá sa živí utrpením, bolesťou a smrťou, a *nikdy* nie je sýta. Môžeme sa jej vrhnúť do hrdla, kým z nás nezostane nikto a aj tak tým nič nezmeníme, Saeris. Ľudia budú trpieť. Ľudia budú umierať. Madra vládne tomuto mestu už tisíc rokov. Bude žiť tak, ako žila doteraz, a tá beštia sa bude stále krmiť a žiadať si viac. Kolobeh bude pokračovať donekonečna, kým toto prekliate miesto nepohltí piesok a nezostane z nás nič, len duchovia a prach. A čo potom?“

„A potom tu budú ľudia, ktorí bojovali za niečo lepšie a ľudia, ktorí si ľahli a nechali to tak,“ vyplula som.

Schmatla som rukavicu a chcela som sa vyrútiť z dielne, ale Elroy bol ešte dostatočne rýchly. Chytil ma za ruku a zadržal na dosť dlho, aby sa mi mohol pozrieť do očí. Prosebné povedal.

„Čo ak ťa vystopujú a uvedomia si, čo dokážeš? Spôsob, akým dokážeš ovplyvňovať kov...“

„Je to salónny trik, Elroy. Nič viac. Nič to *neznamená*.“ Už keď som hovorila, vedela som, že klamem. Niečo to znamenalo. Občas sa okolo mňa triasli predmety. Predmety zo železa, cínu alebo zlata. Raz sa mi podarilo pohnúť jednou z Elroyových dýk bez toho, aby som sa jej dotkla, dookola sa točila na matkinom jedálenskom stole a balansovala na rukováti. Ale čo z toho? Stretla som sa s jeho podráždeným pohľadom.

dom. „Ak ma vystopujú, zabijú ma kvôli kope iných dôvodov skôr, ako ma zabijú za toto.“

Odfúkol si.

„Nepýtam sa kvôli tebe. Nepýtam sa ani kvôli sebe. Pýtam sa kvôli Haydenovi. Ešte nie je ako my. Ten chlapec sa stále smeje. Chcem len, aby si tú nevinnosť ešte chvíľu udržal. Bude to možné, ak sa bude musieť pozerať, ako visí jeho sestra?“

Vytrhla som si ruku, napla sánku, tisíc chladných tvrdých nadávok sa prebíjalo jedna cez druhú a súťažilo o to, ktorá z mojich úst vyjde ako prvá. Ale keď som prehovorila, hnev ma už opustil.

„Má dvadsať rokov, El. V istom bode musí čeliť realite. A ja to *robím* pre neho. Všetko, čo robím, robím pre neho.“

Elroy sa ma už nepokúsil zastaviť.

V niektorých veciach sme si boli s Haydenom podobní. Napríklad vo výške. Obaja sme boli vysokí, štíhli ľudia. Mali sme rovnaký zmysel pre humor a obaja sme boli majstrami v prechovávaní zášti. Obaja sme zbožňovali slaný, kyslastý pach nakladaných rybiek čereblí, s ktorými sa obchodníci na skifoch občas vracali z pobrežia. Ale okrem našich spoločných zvláštností a toho, že sme prevyšovali väčšinu ľudí v preplnenej miestnosti, sme sa veľmi nepodobali. Ja som bola tmavovlasá, on svetlovlasý. Jeho vlasy boli až chaoticky kučeravé a bolo ich veľmi *veľa*. Jeho oči mali sýtu tekutú hnedú farbu a niesli v sebe nežnosť, ktorú moje modré oči nemali. Vďaka nášmu mŕtvemu otcovi mal jamku na brade, hrdý rovný nos mal zase po našej mŕtvej matke. Nazývala ho svojím dieťaťom leta. Nikdy nevidela sneh, ale práve tým som pre ňu bola *ja*: jej ľadovou búrkou. Vzdialenou. Studenou. Ostrou.

Vypátrať Haydena netrvalo dlho. Problémy si ho vedeli nájsť a ja som bola odborníčka na ich vyhľadávanie. Nebolo žiadnym veľkým prekvapením, že som oňho takmer zakopla, rozvaleného a krvácajúceho do piesku pred domom Kaly. U Kaly bolo jedno z mála miest v okrsku, kde sa jedlo a pitie vymieňalo za tovar namiesto peňazí. Ha-

zardér s prázdnyimi vreckami a prázdnyim bruchom mohol tiež hrať o niečo s niektorými z najpochybnějších typov v krčme, ak bol dostatočne odvážny alebo hlúpy. A keďže sme nikdy nemali žiadne peniaze ani veci na výmenu a Hayden bol nehorázne dobrý v podvádzaní v kartách (možno druhý v Zilvarene po mne), dávalo zmysel, že sa tu pokúša z niekoho vylákať džbán piva.

Nad Haydenom sa vznášali horúce vrstvy piesku, zhromažďovali sa v malých kôpkach na nahromadenej látke jeho košele. Boli na nej ešte stále odtlačky rúk toho, kto ho chytil a vyhodil z krčmy. Okolo neho prešla oplzlá skupinka hýrivcov, šatky na tvárach mali vyhrnuté proti Dvojičkám a piesku, prekračovali ho bez toho, aby mu venovali pohľad. Mladík s rozbitou perou a začínajúcim monoklom ležiaci v priekope nebol v tejto časti sveta ničím výnimočným.

Stála som pri bratových nohách, ruky na hrudi prekrížené a dávala som pozor, aby som mala vrecko s rukavicou pritlačené k svojmu boku. Vreckári a tí, ktorí odrezávali mešce, tu tiež neboli ničím výnimočným. Partia hladných pouličných potkanov by dvakrát nepremýšľala, či okradnúť, ak by tušila, že odmena by stála za to. Kopla som do Haydenovej zaprášenej topánky.

„Zase Carrion?“

Nadvihol viečko a zastonal, keď ma uvidel.

„Znova! Človek by si myslel... že ten bastard bude mať na práci lepšie veci, ako zo mňa vymlátiť život.“ Spôsob, akým si opatrne zvieral reb-ra, naznačoval, že niekoľko z nich môže mať zlomených.

Štuchla som ho špičkou topánky, tentoraz podstatne silnejšie.

„Človek by si myslel, že si sa už poučil a budeš sa mu vyhýbať.“

„Ach! Saeris! Čo to, dočerta, je? Kde je tvoj súcit?“

„V Carrionovom zadnom vrecku, hneď vedľa peňazí, ktoré som ti dala, aby si kúpil *vodu*.“ Uvažovala som, že mu urobím modrinu na druhej strane rebier, ale plachý úsmev, s ktorým pozrel mojím smerom, zadusil môj hnev. Mal to v sebe. Často sa správal hlúpo a neopatrne, ale nedalo sa naňho dlho hnevať. Podala som mu ruku a pomoh-

la som mu na nohy. Po dlhom reptaní a sťažovaní si Hayden oprášil košelu a nohavice, a nasadil vlčí úsmev. Ten naznačoval, že sa zbavil bolesti v rebrách a cíti sa ako nový.

„Vieš, ak máš nejaké drobné, stavím sa, že by som mohol vyhrať späť peniaze na vodu a červenú šatku, ktorú mi dal Elroy.“

„Ha! Snívaj ďalej, kamarát.“ Obišla som ho a vybehla som po schodoch do krčmy. U Kaly to bolo ako vždy plné až po strechu. Páchlo to tu zatuchnutým potom a pečúcim sa kozím mäsom. Keď som vošla, mojím smerom sa otočil tucet hláv a tucet párov očí sa rozžiarilo, keď zbadali, kto práve vkročil dnu. Hayden tu bol každodenným návštevníkom, ale *ja* som sa odvážila prekročiť prah krčmy, len keď som mala zlý deň. Prišla som sem vypustiť paru. Zašukať si. Pobiť sa. Za chrbtami opálených rúk sa tu o mne šepkalo množstvo divokých nehorázností: že chlap môže mať buď šťastie, alebo byť zmlátený do bezvedomia, v závislosti od mojej nálady, keď si sadnem za bar.

Dnes som nesedela pri bare. Pozerala som sa cez opitý dav predomnou, ňaľahovala som krk a hľadala som záblesk farby medzi všetkou tou špinavou bielou, sivou a hnedou. A bol tam. Bol tam, sedel za stolom na opačnej strane krčmy s tromi svojimi tupými priateľmi, chrbtom k rohu, aby mohol sledovať dav. Carrion Swift: najznámejší hazardný hráč, podvodník a pašerák v celom meste. Bol tiež neobyčajne dobrý v posteli – jediný chlap v Zilvarene, ktorý ma kedy prinútil kričať jeho meno skôr kvôli rozkoši než frustrácii. Jeho svetlé gaštanové vlasy boli v slabo osvetlenej krčme signálom.

Zamierila som priamo k nemu, ale cestu mi rýchlo zatarasila nápadne vyzerajúca žena okolo štyridsiatky s obrovskou drevenou naberáčkou.

„Nie,“ povedala.

„Prepáč, Brynn, ale prisahal, že ho nechá na pokoji. Čo mám robiť, nechať ho, aby mu to prešlo?“

Brynn mala priezvisko, ale nikto ho nepoznal. Keď sa jej na to pýtali, hovorila, že ho stratila v detstve a nikdy sa ho už nesnažila nájsť. Hovorila, že vďaka priezvisku človeka ľahšie nájdú a mala pravdu. Ako ma-

jiteľku U Kaly sa ju ľudia, ktorí o tom nevedeli, snažili oslovovať Kala, predpokladajúc, že to miesto pomenovala po sebe, ale ona na nich nahnevane zazrela a vycerila zuby. Tam, odkiaľ pochádzala, Kala znamenalo *pohreb* a Brynn sa nepáčilo, že ju prirovnávajú k smrti.

„Nezáleží mi na tom, či mu to prejde alebo nie.“ Vrhla hrozivý pohľad na Haydena, ktorý sa mi v päťách zakrádal späť do krčmy a tváril sa dosť placho. „On vie, že Carrion podvádza a ja nepotrebujem, aby tu vypukla ďalšia poriadna bitka. Nie dnes večer. Už som musela hodiť dozadu na opravu dve stoličky vďaka tej svini a tvojmu idiotskému bratovi...“

„Nie som idiot!“ namietol Hayden.

„Si idiot,“ trvala na svojom Brynn. „Aj ty máš dvadsaťštyrihodinový zákaz. Vráť sa von. Ak tvoja sestra zaplatí, poviem niekomu, aby ti na schody priniesol pohár piva.“

„Za nič neplatím.“

Hayden mal tú drzosť tváriť sa sklamane.

„Nuž, bez tej šatky neodídem,“ povedal. „Kým sa vrátim domov, budem mať zodraté pľúca.“

„Tak to radšej zadrž dych. Pokračuj. Vypadni von.“ Brynn hrozivo zamávala naberačkou Haydenovým smerom. Môj brat zbledol. Hľadel na príliš veľkú lyžicu, akoby sa s ňou dnes už raz zoznámil a dobre vedel, čo dokáže. Neprekvapilo by ma, keby mu monokel urobila skôr Brynn než Carrion.

„Prinesiem ti tú šatku. Choď a počkaj na mňa vonku,“ povedala som mu.

„Nebudeš si ju brať násilím,“ upozornila ma Brynn. Švihla naberačkou mojím smerom, ale na mňa to nemalo rovnaký účinok a ona to vedela. Zbraň musela byť podstatne lesklejšia a oveľa ostrejšia, aby ma prinútila *zažmurkať*. Spustila naberačku a zvolila jemnejší prístup. „Myslím to vážne, Saeris. Prosím. Zachovaj pokoj, hoci len kvôli mne. Som už na konci síl, a to ešte nie je ani osem hodín.“

„Máš moje slovo. Už nerozbijem žiadny nábytok. Dostanem to, po čo som prišla a zmiznem skôr, než sa nazdáš.“

„Držím ťa za slovo.“ Brynn si očividne nemyslela, že dodržím, čo som povedala, ale vzdychla si a aj tak ustúpila. Hayden ma pohľadom prosil, aby som sa zaňho zaručila. *Vždy* musel na mňa tlačiť, ale vedela som, že sa netreba poddať jeho prosiacim očiam

„Vonku. Teraz. Drž to a nespúšťaj to z očí.“ Vrazila som mu vrecko do hrude a keď ho zobral, zachvátil ma krč paniky. Potulovať sa po okrsku s obrovským kusom zlata, ktorý len tak ležal na dne vrecka, bola jedna vec. Úplne iná bola stáť s takýmto cenným kontrabandom pred Carrionom Swiftom. Ten človek bol schopný všetkého. Jeho prsty boli ľahšie ako ranný vánok. Vymámil zo mňa počas rozprávania moju spodnú bielizeň, čo bola možno najväčšia lúpež, aká sa kedy v Zilvarene uskutočnila a ľudia o *tom* neprestali hovoriť celé mesiace. Nechcela som riskovať, že by vo vrecku zachytil závan niečoho zaujímavého a snažil sa ma toho zbaviť.

„Budem tam o desať minút,“ povedala som Haydenovi. Vychádzajúc z krčmy urobil grimasu.

Zákazníci U Kaly prerušili svoje hry s košťami a ich hlučné rozhovory ustali, keď som sa vydala ku Carrionovi. Všetci ma pozorovali kútikmi očí, napoly sledovali, ako prichádzam k podvodníkovmu stolu. Iskrivé modré oči tancovali pobavením, keď sa Carrion na mňa pozrel. Jeho vlasy boli farby medi, zlata a lešteného okra, akoby bol každý prameň jemným vláknom kovov, ktoré boli pre kráľovnú Madru také vzácne. *Vždy* všetkých v miestnosti prevyšoval aspoň o tridsať centimetrov, mal široké plecía a chodil seabedome, z čoho dievčatá po celom Zilvarene omdlievali. Nerada som si to priznávala, ale práve toto seabedomie ma zlákalo do jeho posteľe. Chcela som mu to vyvrátiť, ukázať mu, že to nie je nič viac ako jeho fasáda. Plánovala som, že keď s ním skončím, rozdrví to jeho ego, ale potom urobil niečo nepredstaviteľné a dokázal, že jeho seabedomie je zaslúžené. *Viac* ako zaslúžené. Keď som na to pomyslela, vrela vo mne krv. Ten chlap bol zlodej a klamár, a mal sa až príliš rád. Veď kto so zdravým rozumom nosí takéto parádičky? Do krčmy plnej divochov, ktorí by vám podrezali hrdlo a ukradli špinavé čižmy z nôh, len čo by sa na vás pozreli? Bol *šialený*.

„Hajzel,“ povedala som strnulo na pozdrav.

Usmial sa a žalúdok sa mi zovrel. Zanaďávala som si popod nos.

„Mrcha,“ odvetil. „Rád ťa vidím. Myslel som si, že už spolu nebudeme... *tráviť čas*.“ Jeho kamaráti sa uškŕňali ako hlupáci a navzájom sa štuchali laktami. Dokonca aj oni vedeli, že Carrion podpichuje. Keď som ho videla naposledy, škriabala som sa z jeho postele, držala som kôpku svojho oblečenia, prisahala som na zabudnutých bohov a všetky štyri vetry, že radšej zomriem, ako by som si mala zopakovať divadlo, ktoré mi práve predviedol. Vedel, že vyhral. Ten nadutý hajzel sa za to nehanbil. Povedal mi, že sa ešte vrátim a ja som mu veľmi farbisto povedala, že ak sa s ním ku mne ešte raz pokúsi priblížiť, toho jeho prekliateho vtáka mu zlomím. Alebo niečo v tom zmysle.

Prešla som priamo k veci, ignorovala som jeho priateľov a jeho dvojzmyselné trné.

„Sľúbil si, že už s Haydenom nebudeš hrať.“

Carrion naklonil hlavu, zdvihol oči, keď predstieral, že o tom premýšľa.

„Naozaj?“ spýtal sa neveriacky. „To vôbec neznie ako ja.“

„*Carrion*.“

Ten bastard sa prudko nadýchol a upriamril na mňa pozornosť.

„Povedala moje meno.“ Predstieral, že omdlieva. „Všetci ste to počuli. Povedala moje meno.“ Opäť si tým vyslúžil od svojich detinských priateľov smiech.

„Nielenže si porušil slovo, ale ešte si z neho vymlátil aj dušu, Carrion.“

„Ach, no tak. Nebuď taká kyslá.“ Vystrel ruky dlaňami hore, prsty mal rozťahnuté. „Prosil ma, aby som s ním hral. Kto som, aby som povedal nie? A keby som z neho vymlátil dušu, nevidel by som tvojho mladšieho brata, ako práve teraz tručuje pri bare, však? Ešte stále by bol na ulici a vyplával by krv do piesku. Udrel som ho...“ Zamyslel sa nad tým. „Raz. Možno dvakrát. To sa dá považovať len za ľahký výprask. A čo je ľahký výprask medzi priateľmi?“

„Hayden nie je tvoj priateľ. Je to môj brat. Zahrávať sa s ním je proti pravidlám.“

Carrion sa naklonil dopredu a laktami sa oprel o stôl. Nadvihol obočie a rozčúlil ma ešte viac.

„Nikdy som sa nestretol s pravidlom, ktoré by som nechcel porušiť, Slniečko.“

„Mali sme dohodu. Spomínam si, že sme sa vyslovene dohodli, že ja nebudem zasahovať do tvojich zásobovacích liniek do a z Centra, a ty sa už nebudeš zahrávať s Haydenom.“

Zamračil sa.

„Áno, myslím, že mi to niečo hovorí.“

Tá nadutosť. Tá do neba volajúca *drzosť*.

„Tak prečo s ním hráš?“

„Možno mám v týchto dňoch poruchu pamäti,“ zamyslel sa Carrion.

„Naozaj často *dostávaš* rany do hlavy.“

„Alebo možno,“ povedal a roztočil pivo v pohári, „som vedel, že ak sa budem zahrávať s Haydenom, uvidím ňu. A možno to bola príliš dobrá príležitosť na to, aby som si ju nechal ujsť.“

„Zlomil si môjmu bratovi rebrá, len aby si ma mohol vidieť?“ Asi som ho dobre nepočula. V žiadnom prípade by nebol natoľko šialený, aby Haydenovi ublížil z takého smiešneho dôvodu.

Carrionov tón bol zrazu ostrý, keď odvetil: „Nie, Saeris. Zlomil som mu ich, lebo sa ma pokúsil bodnúť jedným z tvojich nožov, keď som nechcel hrať ďalšie kolo. To neprejde ani *tvoju* bratovi.“

Môj šok padol rovno na dno môjho žalúdka.

„On by...“

„Urobil to.“ Carrion vypil svoje pivo. Keď položil prázdny pohár, jeho očarujúci úsmev sa vrátil. „Keď už si tu, mohla by si sa ku mne pridať a napiť sa. Bez pocitu viny a tak.“

Bolo úžasné, ako rýchlo dokázal Carrion prechádzať z jednej emócie do druhej. Pôsobivá bola aj jeho schopnosť absolútne a úplne klamať samého seba, kedykoľvek sa mu to hodilo.

„Ja s tebou nepijem. Je úplne jedno, či si Hayden zaslúžil to, čo si mu urobil. Pravdepodobne na teba vytiahol nôž, lebo sa snažil zís-

kať späť svoju šatku. Nemusel by to urobiť, keby si ho nepodporoval v hazardovaní!“

„Máš rada whisky, však? Dvojitá?“ Postavil sa na nohy.

„Carrion! *Nebudem s tebou piť!*“

Ten príťažlivý had sa mi pokúsil sklznúť rukou okolo pása, ale ja som si s dravcami vedela poradiť oveľa rýchlejšie ako on. Cúvla som, nechala som medzi nami meter priestoru, ruky ma svrbeli od túžby, aby som siahla po svojich dýkach, tých, ktoré si Hayden *nepožičal*, ale dala som Brynn slovo, že nebude bitka. Carrionove oči putovali po mojom tele, jeho úsmev sa rozšíril, keď prechádzali po mojich bokoch. Z ničoho nič ma zaplavila spomienka na jeho *jazyk*, ktorý mi klzal po bokoch. Moje líca zaliala horúčava.

„Si pekná, keď sa červenáš, vieš?“ Bohom prekliatemu zlodejovi nič neuniklo. „Niečo ti poviem. Sadni si a napi sa so mnou. A ja ti dám Haydenovu šatku.“

„Žiadna dohoda.“

„Žiadna dohoda?“ Zdalo sa, že je skutočne prekvapený.

„Vydržať s tebou pätnásť minút za stolom má väčšiu cenu ako ošúchaná šatka, ty sup.“

„Kto hovoril niečo o pätnástich minútach? Vieš, že keď si užívam, rád si dávam načas.“

Svätí mučeníci. Zo všetkých síl som sa snažila zastaviť ostatné spomienky, ktoré sa snažili pretlačiť do popredia mojej mysle. Carrion mi chcel svojou mimovoľnou poznámkou pripomenúť, ako dlho pracoval svojím jazykom medzi mojimi stehnami. Chcel, aby som si spomenula, ako dlho zadržiaval svoju vlastnú rozkoš. Akoby to bola jeho bohmi prekliata *práca*, kým ma dráždil. Nechcela som mu dopriať to uspokojenie.

„Jeden drink. Pätnásť minút. A chcem späť aj mince, ktoré si mu zobral. Plus ďalších päť navrch za nepríjemnosť, že musím dýchať rovnaký vzduch ako ty.“

Carrion nadvihol obočie, prezeral si ma. Už som vedela, že sa mi nebude páčiť, čo sa mu chystá vyliezť z úst.

„Saeris, keby som vedel, že si môžem *kúpiť* tvoj čas, už by som bol na mizine a ty by si bola veľmi bohatá žena. Posledné tri mesiace by si strávila na chrbte, prosila by si ma, aby som na tebe jazdil tvrďšie, a...”

„Ešte jedno slovo a zbavím ťa tvojich zasraných gulí, zlodej,“ zavrčala som.

To, čo mu chýbalo pri slušnom správaní, si vynahradil Carrion Swift zdravým rozumom. Vedel, kedy sa chystal prekročiť hranicu, čo by ho stála krv. Jeho vlasy sa leskli červenou, potom zlatou, potom najhlbšou, najsýtejšou hnedou, keď zdvihol ruky do vzduchu a sklonil hlavu, aby sa vzdal.

„Dobre, dobre. Šatka, mince a päť navyše, lebo si chamtivá. Sadni si. Prosím. Prinesiem ti niečo na pitie.“

Mávol na svoj stôl, akoby mal v úmysle, aby som sa vtesnala medzi neho a jeho kumpánov, ale existovali veci, ktoré by som urobila pre brata a pohár čistej vody, a veci, ktoré by som neurobila. Vybrala som si prázdne miesto o tri stoly ďalej a išla som si sadnúť tam.

Zabijem Haydena. Zabijem ho nadobro. Na čo sa to hral? Pokúsil sa *bodnúť* Carriona? Ten chlapec bol len o tri a pol roka mladší ako ja, ale správal sa, akoby stále čakal, kedy mu klesnú gule. V istom okamihu sa musel prestať správať tak ľahkovážne a začať zvažovať dôsledky svojich činov. Aj keď som si to myslela, v hlave sa mi ozývali Elroyove slová, šokujúco podobné tým mojim.

„*Nedokážem si ani len predstaviť, na čo si myslela. Máš vôbec predstavu, akú skazu si nám zoslala na hlavy?*“

„Tu máš.“ Carrion pred mňa položil pohár s jantárovou tekutinou. Tá prekliata vec bola plná takmer po okraj.

„To nie je jeden pohárik.“

„Je v jednom pohári,“ odvetil. „Preto je to jeden pohárik.“

Keby som to všetko vypila, do Mirage by som sa dopotáčala. Spadla by som zo strechy a zlomila si krk, kým by som sa snažila dostať späť do podkrovia. Napriek tomu som zdvihla pohár a prehltila poriadny dúšok. Keby som nebola trochu pripitá, nezvládla by som to tu. Whis-

ky ma páčila až v hrdle a rozohrievala mi žalúdok, ale odmietla som reagovať. To posledné, čo som potrebovala, bolo, aby Carrion Swift povedal každému, kto by ho počúval, že nezvládam alkohol.

„Takže?“ ozvala som sa. „Čo chceš?“

„Ako to myslíš, čo chcem? Samozrejme, tvoju spoločnosť.“

Keď som videla klamára, vedela som to. Muž, ktorý sedel oproti mne, bol skúsený klamár.

„Vypľuj to, Carrion. Neprinútil by si ma, aby som zostala, keby si sa nesnažil o nejaký úskok.“

„Nemôžem byť jednoducho očarený tvojou krásou? Nemôžem len tak sedieť a počúvať anjelský tón tvojho hlasu?“

„Nie som krásna. Som špinavá, unavená a môj hlas je plný sarkazmu a podráždenosti, takže poďme ďalej, dobre?“

Carrion sa ticho rozosmial. Zdvihol k perám vlastný, podstatne menší pohár whisky a napil sa. „Pred troma mesiacmi si bola zábavnejšia, vieš to? Si taká krutá. Neprestal som na teba myslieť.“

„Och, prosím ťa. S koľkými ženami si odvtedy spal?“

Prižmúril oči, vyzeral zmätene.

„Čo to má s tým spoločné?“

Začínalo to byť únavné. Odstrčila som pohár a chcela som vstať.

„V poriadku! Mučeníci, ide ti len o obchod.“ Upokojujúco sa nadýchol. „Predpokladám, že keď si to teraz spomenula, je tu niečo, o čom by som sa s tebou chcel porozprávať.“

„Som šokovaná.“

Carrion ignoroval môj tón a pokračoval.

„Dnes som počul niečo veľmi zaujímavé. Počul som, že rebelka z Tretieho okrsku s havraními vlasmi kruto napadla strážcu a ukradla mu kus brnenia. Rukavicu. Verila by si tomu?“

Hm. Ten hajzel sa rozhodne rád hral. Každá vráska na jeho tvári a spôsob, akým bol každý sval na jeho tele *taký* nenútene uvoľnený, mi poskytli všetky potrebné informácie. Samozrejme, že vedel, že som zobrala tú rukavicu. Nechystala som sa k tomu však priznať. Nebola som taká hlúpa.

„Och, naozaj? Ale... ako? Je nemožné, aby obyvateľ Tretieho okrsku opustil svoju časť.“ Znova som si odpila z whisky.

Carrion na mňa chvíľu uprene hľadel. Čítal ma. Prirodzene, ani na sekundu neskočil na moju predstieranú neznalosť, ale nemienil začať uprostred krčmy otvorene hádzať obvinenia.

„Ja viem, však?“ povedal vzletne. „Je blázon. Ešte šialenejšie je myslieť na to úbohé dievča, ktoré sa teraz vonku snaží nájsť miesto, kde by ukrylo taký obrovský kus zlata. Vieš, hovoria, že ho priniesla sem, do okrsku.“ Ticho sa zasmial. „Ale samozrejme... ona by to neurobila. Bolo by to príliš nebezpečné.“

„Určite. Neuveriteľne nebezpečné,“ súhlasila som.

„Uistila by sa, že ho dala na bezpečné miesto. Niekde, kde by strážcom nenapadlo hľadať.“

„Bezpochyby.“

„Myslí si, že dievča, ktoré je dosť hlúpe na to, aby napadlo a okradlo strážcu, by malo dosť rozumu na to, aby svoj úlovok niekde takto schovalo?“

Zmocnila sa ma obrovská túžba dobiť Carrionovu príťažlivú tvár. Len s obrovským úsilím som sa zdržala.

„Nemyslím si, že to dievča je hlúpe. Ak už, tak je odvážna,“ povedala som cez zaťaté zuby. „Skôr si myslím, že ju chcel zatknúť strážca, ktorému spadlo do piesku bohmi prekliate brnenie. Myslím, že...“

„Ale dala ho niekam do *bezpečia*?“ zasyčal Carrion. „O činoch tohto dievčaťa môžeme diskutovať naveky, ale ak je problém v časti mesta...“

Oprela som sa o operadlo.

„Prečo ti záleží na Trojke? Už tu ani nežiješ, Carrion. Všetci vedia, že si si zaobstaral pohodlný malý byt v Dvojke.“

„Mimo tohto okrsku mám *sklad*,“ povedal tlmeným hlasom. „Je to pre mňa najbezpečnejší spôsob, ako dostať svoj tovar z jedného okrsku do druhého. Bývam tu, aby som sa mohol postarať o svoju starú mamu. To predsa vieš. Gráciu, pamätáš sa? Stretla si ju. Sivé vlasy, zlá povaha...“

„Áno, poznám Graciu, Carrion.“

Naklonil sa bližšie a zaostril zrak.

„Títo zlatí zmrdi zasypú toto miesto pekelným ohňom, ak si budú myslieť, že máme niečo, čo im patrí, Saeris. Vieš, že to urobia. Do rána tu bude po uliciach tieť potok krvi, ak sem *toto dievča* prinieslo brnenie.“

Mal pravdu. Strážcovia boli všemocní. Nemali sa veľmi čoho báť, ale báli sa kráľovnej. Jej spravodlivosť by bola rýchla a krutá, keby tušila, že rukavica je tu. Rukavica, ktorú som sem priniesla *ja*. Elroyovo zdesenie už nevyzeralo ako veľmi prehnaná reakcia. Ak zo všetkých ľudí cítil Carrion z celej veci paniku, potom by som možno mala stráviť nejaký čas prehodnocovaním svojho plánu. Alebo možno *vymyslieť* nejaký plán.

„Premýšľaš. Vidím, že premýšľaš. To je dobré,“ povedal Carrion. Nasadil si arogantný úsmev, ale bolo to len naoko. Chcel, aby si ostatní zákazníci U Kaly spolu s jeho priateľmi sediacimi v rohu mysleli, že sa ma bez hanby snaží opäť dostať do postele, ale iskra obáv, ktorú som videla v jeho očiach, bola skutočná. „Ten sklad,“ povedal, „nie je ďaleko od múrov. Presunúť nejaký predmet odtiaľto tam by trvalo len pol hodiny.“

Bohovia, on sa naozaj zbláznil.

„Myslíš si, že by som *ti* to dala?“ Príliš neskoro som si uvedomila, že som sa prezradila. Ale čo na tom záležalo? Táto hra, ktorú sme hrali, chodenie po špičkách okolo pravdy, bola len stratou času. „Nemáš ani zďaleka toľko peňazí, aby si ma presvedčil dať ti tú rukavicu, Carrion Swift.“

„Nechcem ju pre seba, hlúpučká. Chcem ju len dostať z Trojky.“ Zamrmľal, akoby mi šepkal sladké rečičky, ale jeho slová boli pretkané jedom. „Naši ľudia trpia dosť aj bez toho, aby do okrsku vtrhlo sto strážcov, rozobrali to tu na kusy a zabili každého, kto sa im postavil do cesty. Vezmi to do skladu. Zober to kamkoľvek. Nezáleží na tom, kam to vezmeš, pokiaľ to bude ďaleko odtiaľto. Počuješ ma?“

Keď vás poučovali ľudia ako Carrion, bolo na tom niečo veľmi rozčuľujúce. Bol jedným z najsebeckejších a najarogantnejších chlapov nažive. Zbožňoval, keď mu svet veril, že mu na nikom a na ničom nezáležalo. Ale zdalo sa, že mu záležalo a *ja* som urobila niečo také sebecké, že sa na to nemohol pozerieť. Bohovia...

Hodila som do seba ďalší mužný hlt whisky, zvyšok som nechala tak a pohár som odstrčila. „Musím ísť.“

„Napravíš to?“ Carrionove bledomodré oči sa do mňa zavrtali, keď som vykročila od stola.

„Napravím to,“ odvrkla som.

„Dobre. Och, a Saeris?“

Ten chlap jednoducho nevedel, kedy skončiť. Otočila som sa a zamračila sa naňho.

„Čo je!“

„Aj keď si špinavá a unavená, stále si krásna.“

„Bohovia a mučeníci,“ zašepkala som. Nedal si pokoja. Výrečný jazyk Carriona Swifta ma však dlho netrápil. Mala som väčšie starosti. Keď som vyšla do žiarivého večera, Hayden bol preč. A rukavica tiež.